

A woman with dark hair, wearing a dark blue jacket and a dark skirt, stands in front of a wall covered in vibrant red autumn leaves. She is holding a small, scruffy grey dog in her arms. A larger, scruffy tan dog is sitting on the ground in front of her. The scene is set outdoors on a paved surface with some fallen leaves.

**Tanja
Domančić**
o življenju
z Zdenkom,
svetovno znanim
bioterapevtom

Ni bil še čas za njegov odhod!

Skupaj sta preživela trideset let. Njuno srečanje je bilo usodno, neizogibno in vnaprej določeno, je prepričana Tanja. »Naključja ne obstajajo, samo sinhroniciteta, in to je bilo srečanje dveh duš, ki sta se prepoznali z enim samim pogledom. To ni bilo romantično srečanje iz filma. V tistih težkih, turbulentnih časih vojne v nekdanji Jugoslaviji je bilo najino srečanje usodno, ker sta naju poleg čustev močno zblížali tudi žalost zaradi človeških žrtev in želja po boljšem, plemenitejšem življenju,« pravi.

Tekst: **KATJA BOŽIČ**, katja.bozic@jana.si
Foto: **MATEJA J. POTOČNIK**, osebni arhiv

Srečali sva se v njenem drugem domu na Bledu, kjer je Zdenko s svojimi terapijami leta pomagal ljudem. »Vse moje življenje je bilo podrejeno njegovi misli, zdaj, po njegovem odhodu, pa se počutim prazno, z njim je odšel tudi velik del mene,« je zaupala, vidno prizadeta. Na začetku oktobra so se od njega dokončno poslovili na morju, pri njegovem ljubem otoku Ugljan.

»Še vedno sem v šoku, šele zdaj sem se začela zavedati, da ga res ni več, da ga ne bo, po drugi strani sem pa prepričana, da je od nekdaj zgoraj še vedno z mano. Če njegovega odhoda ne bi izzvale okoliščine svetovne pandemije, mislim, da bi bil še vedno z nami in njegova bolezen ne bi tako hitro napredovala.« Ves čas Zdenkove boleznin in tudi še zdaj, po njegovem odhodu, so ji v veliko oporo njeni dve psički, zaradi katerih je veliko zunaj, najbolj privrženi prijatelji in družina, Zdenkov sin Stjepan in nekateri terapevti, vsem je za to zelo hvaležna.

Usodni pogled. Ob njunem prvem srečanju Tanja ni vedela, kdo je Zdenko in kaj počne. Tisti čas se je veliko zadrževal v Istri, ki je bila v vojnih časih bolj mirna kot Zadar in njegova okolica. Poleg tega je v tistem času veliko delal v Nemčiji ter od tam pošiljal denar in zdravila za medicinsko oskrbo ranjenih vojakov doma. »Nekega dne sva se slučajno srečala na poreški rivieri, se spogledala, in to je bil tisti pogled, v katerem sva se preprosto prepoznala. Predstavili so naju najini skupni prijatelji in potem sem začela brati o njem, da bi videla, kaj v resnici počne. Ko sva se srečala, sem bila zelo mlada, 24 let sem imela in zelo težko situacijo doma. Mama mi je umrla pri osemnajstih letih za avtoimunsko boleznijo, za katero je zbolela, ko sem bila še otrok. Starejša sestra je imela že svoje življenje, midva z očetom pa sva iskala tudi alternativne poti zdravljenja, ko sva videla, da konvencionalna medicina ni dovolj učinkovita. Poskusili smo z akupunkturo, zeliščni in bioenergijo, a za Zdenka dotlej še nisva slišala, čeprav je bil že znan. Zato mi je bilo njegovo delo blizu. Že takrat sem čutila, da se je treba obrniti k naravi.« Življenje z njim je bilo zanimivo, po drugi strani pa tudi precej naporno. Vse je bilo podrejeno njegovi misli. »Kar pomeni, da ni bil klasičen mož, oče in dedek. Spremljač njegovega dela in neverjetne uspehe se je vedno bolj spreminjalo tudi moje doživljanje bole-

zni, zdravljenja in ozdravljenja. Začela sem se zavedati, da smo mnogo več od svojega telesa, uma in fizičnih omejitev. Odprl je pot moji duhovni rasti in neomejeni zdravilni energiji, ta je skozi njegove roke ustvarjala čudeže.« Zdenko je imel svojo misijo, brez trdnega zagotovila za uspeh in potrditev v družbi, pravi. »Na svoji poti je doživel veliko udarcev, borbe, nerazumevanja, tako s strani verskih institucij kot konvencionalne medicine, ker je bil pač pionir na tem področju,

razumevanju ter kritikam, da on ni bil vznemirjen in je lahko delal v miru. Očitno me je življenje že prej pripravljalo na to vlogo,« razmišlja. Skupaj z njim je sledila višjemu cilju ter na prvo mesto postavljala njegove želje, cilje in načrte, zato je na tej poti morda tudi malo izgubila sebe. »Menila sem, da je tako prav. Ni lahko slediti velikim ljudem,« se ljubeče nasmehne. »Zato sem se na vsej tej najini poti trudila iskati ravnotežje – biti del misije in biti samosvoja.«

Proste trenutke sta rada preživljala na morju.

» Zbolel je za demenco mešanega tipa, zelo hitro je napredovala. Moj občutek je, da zato, ker ni mogel več sprejeti sveta in življenja, kakršno živimo danes, ki je izgubilo moralno, etično in ljubeče vzdušje. «

o katerem se ni veliko vedelo in je bilo za mnoge nekaj novega. Kljub temu da je to znanje zelo staro, kot je on vedno povedal. Utemeljeno je na naravnih zakonitostih, vsi imamo to v sebi, ampak smo zaradi načina življenja pozabili na to krasno človeško zapaščino. Ni bil bog, da bi lahko pomagal vsakomur, a imel je krasne rezultate in videl zadovoljne ljudi. Spremembe v njihovem življenju so bile nenehna motivacija. Bila sem njegova desna roka in po navadi bolj izpostavljena ne-

in borba za vizijo, da bi njegova metoda prišla v vsako družino. Želel si je, da bi si znanje pridobil vsaj eden od družinskih članov, ki bi lahko pomagal svojim bližnjim. Menil je, da ni treba za vsako težavo posegati po zdravilih, da se te lahko odpravijo tudi na drug način.« Spoznala sta veliko zanimivih ljudi, ki jim je pomagal. Zaradi dela sta ogromno potovala – takega zanimivega človeka je vsak želel imeti v svoji družbi. »Pogovori z njim in njegove razlage so bili vedno privlačni. Ljudje so bili odprti za nekaj novega, on pa jim je bil vedno voljan razložiti, za kaj gre. Nenehno je bil v središču pozornosti. To ga nikoli ni utrajalo, zame pa je bilo pogosto kar naporno, bolezen je bila nenehno na naši mizi. Sploh ženske so ga imele rade, nič čudnega, bil je privlačen, lep možič, izžareval je moč. Skratka, na najini poti miru večinoma ni bilo, v tem dinamičnem tempu sva po malem izgubljala tudi delce najine duše, ki so si želeli povsem običajnega, dolgočasnega življenja. A težko je vedeti, koliko je bilo v tem zavestne izbire in koliko vnaprej predvidenega poslanstva, zaradi česar smo mi samo figurice, ki sledijo začrtani poti.«

Kužki so bili vseskozi njuna velika ljubezen.

Njuno poslovno in zasebno življenje se je nenehno prepletalo. »Bilo je dinamično, polno novih poznanstev, prijateljev, borbe, uspeha in občasnih porazov, seveda. Življenjske dinamike nama ni manjkalo, manj je bilo tistih mirnih, sproščenih trenutkov. Najlepše nama je bilo na morju. Vsako leto sva šla v Dalmacijo, na Ugljan, kjer imava hišo. Čudovito je bilo v naravi. Zdenko se je rad potapljal, lovil ribe. Zvečer smo se družili s prijatelji, pripravljali dobro hrano, in to so bili najini najlepši skupni trenutki. Vse drugo sta bila delo

Morda se tudi zaradi tega poslanstva, služiti višjemu cilju, nista odločila za otroka. »Pri takem načinu življenja bi bila to velika odgovornost, saj z nama ne bi imel stabilnega, normalnega življenja. Ne bi mu mogla privoščiti potrebne pozornosti, podpore. A ljubezni bi dobil dovolj. Veliko sva razmišljala o tem. Danes mi zaradi tega groznega sveta, v katerem živimo, ko bi me za otroka in njegovo prihodnost tako skrbelo, da ne bi mogla spati, ni žal, da sva se tako odločila. Vedno sva imela kučke, ti so bili moja velika ljubezen in mi prinašali sprostitve. Še vedno sta z menoj dve psički. To je neustavljivo vrelec ljubezni.«

Nikoli resno bolan. Zdenka je vodila neizmerna vera v njegov cilj, pri čemer ga je vedno podpirala univerzalna energija. »Seveda je imel kdaj težave s hrbtom, bolelo ga je koleno, zob, bolj so bile to fizične poškodbe zaradi narave njegovega dela. Pa so si terapevti med sabo potem naredili terapije in je bilo dobro. Nikoli ni bil resno bolan.« Do konca leta 2021 so Zdenko in njegovi terapevti še normalno delali. »Potem pa se je ves svet zaradi nesprejemljivih razlogov začel zapirati, in tako tudi naše solanje. Nekaj sva delala on-

Njuno prvo srečanje pred tridesetimi leti usodno!

»Nenehno je bil v središču pozornosti. To ga nikoli ni utrujalo, zame pa je bilo pogosto kar naporno, bolezen je bila nenehno na naši mizi. Sploh ženske so ga imele rade, nič čudnega, bil je privlačen, lep moški, izžareval je moč.«

line, ampak to ni bilo to. Takrat sem pri svojem možu začela čutiti ogromne zdravstvene spremembe, kajti zanj takšen način življenja, ko je bil ves svet kot v tabo-rišču, ni bil sprejemljiv. Ni mogel razumeti, zakaj ljudje soglašajo, da so del svetovnega eksperimenta. To ga je zelo razžiralo. Ker se nisva cepila, je postalo najino življenje zelo omejeno, za Zdenka pa je bila osebna svoboda najpomembnejši del življenja. Zanj je bila sveta. Na začetku nisva vedela, kaj se z njim dogaja. Bil je namreč zelo občutljiv za dogajanje v svetu, energije, boleznin in sva mislila, da je to razlog za njegovo čudno vedenje, ko se je vedno bolj zapiral. Njegove zadnje zanimive besede so bile, da je medicina postala prostitutka farmacije in da je vse, kar bi moralo biti logično in razumljivo, v tej pandemiji postalo nelogično in nerazumljivo. Zbolel je za demenco mešanega tipa, zelo hitro je napredovala. Moj občutek je, da zato, ker ni

mogel več sprejemati sveta in življenja, kakršno živimo danes, ki je izgubilo moralno, etično in ljubeče vzdušje. Živimo v brutalno kapitalističnem svetu, kjer vsak gleda samo na svojo korist in v katerem so mlade generacije zelo prizadete ter s posledicami zaradi te pandemije. Zadnji dve leti sta bili zame zelo težki, saj je to huda bolezen za vse, ki spremljajo takega človeka. Ampak tudi na koncu mi je še vedno rekel, 'sunce moje', in se nasmehnil.«

Z zdravljenjem bodo nadaljevali. Tanja je trenutno še zelo utrujena, v šoku, zadnji dve leti sta jo izčrpali. Potrebuje duševni počitek, svoj mir, pravi. Veliko ji pomagajo narava, hribi, plava in nabira gobe. Toliko let je bila posvečena višjemu cilju, zdaj pa se bo posvetila sebi. Živela bo v Sloveniji, ki je njena dežela, pravi, in tudi na Hrvaškem. Najprej pa bo malo potovala. Kličeta jo Grčija, Turčija, potem bo pa videla, kakšne bodo svetovne razmere. Seveda pa bo obenem naredila vse, kar je v njeni moči, da se Zdenkova misija nadaljuje in razvija s pomočjo predanih ter poštenih učencev. »Z najožjim timom, poštenimi terapevti, za katere vemo, da so pravi in spoštujejo znanje, ki so ga usvojili na pravi način, bomo nadaljevali z delom, ki ga je moj mož začel in osmisli. Njegov sin Stjepan že vsa ta leta dela v Sloveniji, ena Zdenkovih učenk, Martyna Fon Žvegelj, pa na Poljskem, kjer Zdenka zelo dobro poznajo.

»Njegove zadnje zanimive besede so bile, da je medicina postala prostitutka farmacije in da je vse, kar bi moralo biti logično in razumljivo, v tej pandemiji postalo nelogično in nerazumljivo.«

Nadaljevali bomo z zdravljenjem, s tečajji in s prizadevanjem, da ta neinvazivna metoda pride v vsako družino.« V naslednjih mesecih bo naredila malo retrospektive preteklih let, pravi. »Naprej bom šla brez strahu, ki uničuje človeško kreativnost. In upam, da se ne bom več vrnila v to dimenzijo, tako kot si želi Zdenko. Mislim, da sva si to zaslužila!«

TOPSTREAM D.O.O.,
PAPIRNIŠKI TRG 17,
1260 LJUBLJANA - POLJE

AIDEA

SREDA OB 21.00

AKTUAL TV

ČETRTEK OB 20.30

VESELJAK
GOLICA